

EL MICALET GALÀCTIC

El buscador de contes

Jordi Raül Verdú

Dibuixos de Marc Bou

Quan va faltar el seu iaio, que va morir perquè ja era molt vell, no només es va quedar sense ell, sinó també sense les seues històries, rondalles i contarelles. Totes les nits, just abans de dormir, li'n contava alguna i ell, content i satisfet, deixant-se dur per les seues paraules, la seua veu, els seus gestos i les seues expressions, s'adormia tranquil i feliç.

Eren contes tan bonics com únics, plens d'animals i de personatges valents i astuts, que sempre aconseguien viure aventures meravelloses i molt divertides, que li deixaven molt bon gust de boca.

Ximet, que es va criar envoltat de relats fantàstics, ara, més fadrí, no es resignava a no tornar a escoltar aquestes rondalles populars que des de ben menut l'havien captivat sempre tant.

Un dia va decidir anar a recórrer alguns dels pobles que hi ha als peus de les muntanyes dels seus voltants. Buscava algun contista que encara recordara i fóra capaç de contar-li un conte com els del seu iaio. Cercava històries fabuloses, on la màgia i la fantasia es barrejaren amb la realitat. Aquests tipus de narracions el deixaven tan encisat que li sabien a poc, i sempre es quedava amb ganes de més, disposat a escoltar-les en qualsevol moment.

Va tindre molta sort, perquè encara que va treballar de valent, buscant per ací i per allà, va trobar gent, majoritàriament jubilats i amb bona cosa d'anys, que va ser capaç de contar-li alguna rondalla com les que li narrava el seu iaio.

A Benifallim va contactar amb Dolores Solbes, de 70 anys; a la Torre de les Maçanes va conèixer Dolores Llorens, de 93 anys; a Gorga, Maruja Ivorra, de 46 anys; a Famorca, Glòria Masanet, de 62 anys, i a Beniarrés, Teresa Castelló.

La foscor i la tranquil·litat de la nit, l'escalfor i la llum de la llar i la veu acollidora, tendra i pausada d'un contista narrant una rondalla sempre et seduiran i et faran gaudir del seu encís, tingues l'edat que tingues.

JOAN L'ASE

Això eren dos matrimonis que vivien a la serra de Penàguila. Un d'ells tenia un fill a qui deien Joan, que, per cert, estava un poc retardat. L'altre, en canvi, tenia una xica a qui deien Maria, que estava un poc més espavilada, encara que no massa.

Els dos matrimonis, després de xarrar-s'ho entre ells, van decidir casar-los.

Els pares de Joan, quan van veure que la cosa ja anava avant, els van preguntar als de Maria:

–Vosaltres què aporteu al matrimoni?

–Si us sembla bé, durem les coses de la casa
–va contestar la mare d'ella.

–Nosaltres hem pensat regalar-li una burra i un poc de menjar –va dir el pare de Joan.

Com que els dos matrimonis van estar d'acord en tot el que havien apareulat, es va celebrar la boda i es van casar els seus fills, que se'n van anar a viure a un mas que es deia les Nou Soques.

El primer dia de casats, Maria li va dir al seu home:

–Joan, podries anar a la Torre i portar palla, perquè la burra ha de menjar.

Ell, disposat a fer cas de la seua dona, se'n va anar al corral, va pujar dalt la burra i va intentar eixir per la porta. Dalt de l'animal com anava, no cabia per la porta, i la burra va recular. Joan va insistir una vegada i una altra, però es pegava constantment colps contra la paret i no podia travessar la porta.

–Maria, açò no va! No puc eixir de casa! –criava a la seua dona.

Quan ella va veure el que li passava, li va dir:

–Però, home, no veus que si vas dalt de la burra no caps per la porta?

–Ai, no em digues que he de baixar! Açò és més difícil del que jo m'imaginava.

I després de molt insistir-li la seua dona, per fi va fer cas i va aconseguir eixir de casa i anar-se'n cap a la Torre.

Maria, a qui això de manar li anava bé, abans que el seu home s'allunyara, per tal d'aprofitar el viatge, li va dir:

–Ai, Joan, per què no em portes agulles de cosir? Si no, no podré cosir res.

–No patisques, que jo te les duré.

Xino-xano, allà va Joan, a cavall de l'animal, en direcció cap a la Torre, disposat a complaure la seua dona.

Quan hi va arribar, va comprar, primer que res i abans que se li oblidara, les agulles per a Maria i, tot seguit, la palla, que va posar de seguida dins de la sàrria. Com que volia quedar molt bé amb ella, es va dir:

–I ara què faig de les agulles? No voldria que se'm perderen pel camí.

Pensant, pensant, va decidir posar-les en companyia de la palla.

Quan va aplegar al mas de les Nou Soques, li va preguntar la seua dona:

–Veritat que no t'has recordat de les agulles?

Ell, orgullós del que havia fet, li va contestar:

–La primera faena que he fet ha sigut, precisament, comprar-te les agulles.

–I on estan?

–Les he posades barrejades amb la palla, perquè així no es perderen.

–Amb la palla, Joan? Això no té perdó! –va dir ella, tota escandalitzada–. Veges tu ara, ni s’ho pot menjar la burra ni jo puc cosir! Això no pot ser! Així no anem!

L’home, avergonyit, només feia que dir:

–Ai, perdona’m, Maria! Perdona’m! No tornarà a passar!

–Joan, t’has de fixar més. Mira, cosa que tinga punta te l’has de posar sempre a la solapa.

Passats uns dies, Maria, que estava prou més espavilada que ell, i veia en tot moment el que el matrimoni necessitava, li va dir:

–Joan, hauràs d’anar a Benifallim a ferrar la burra perquè, si no, les potes de l’animal...

–Ai, sí, sí, sí que és de veres. Demà m’alçaré ben prompte i me n’aniré.

I així ho va fer. A penes va arribar a Benifallim, va anar a buscar el ferrer i li va dir:

–Mire, voldria que ferrara la burra.

–Molt bé, molt bé –va dir el ferrer, que de seguida va nugar l’animal per a fer la faena.

En això, Joan va veure una rella que tenia el ferrer per allí.

–Xe, tu, quina rella més preciosa, amb la falta que a mi em fa.

Quan el ferrer li va dir el que valia, a Joan li va semblar bé i li la va comprar.

En veure-li la punta a la rella, es va recordar de les paraules de la seua dona, i es va dir:

–Tot allò que tinga punta, a la solapa m’ho he de posar.

I així ho va fer. Es va enganxar la punta de ferro de la rella a la solapa i, pujant dalt de la burra, se’n va anar cap al mas de les Nou Soques.

En aplegar a casa, la rella –amb els sacsejos de la burra– li havia destrossat tant la roba que la solapa li aplegava als genolls.

Quan la dona el va veure, li va dir:

–Joan, fill meu, no puc enviar-te a cap lloc!
Fas una empastrada rere l’altra!

Ell, avergonyit pel que havia fet, es va lamentar dient:

–Jo vull fer-ho bé, Maria! Com que tu em vas

dir que allò que tinguera punta m'ho penjara a la solapa... Això és el que he fet.

Un altre dia, ella li va dir:

–Mira, Joan, has d'anar a fer llenya, perquè s'acosta l'hivern i no en tenim ni miqueta.

Ell, disposat en tot moment a complaure la seua dona, allà que se'n va anar. Just a la punta del bancal, on hi havia el barrat, va veure un niuet que estava marge avall.

–Quina cosa més bonica! Quin regal més preciós per a la meua Maria! –va exclamar, tot emocionat.

Pensant, pensant com poder agafar-lo, es va dir:

–I ara com baixe? M'hauré de lligar al ramal de la burra i baixar a poc a poc.

I així ho va fer.

Mentre anava descendint, anava dient-li a la burra:

–Mira, n'hi ha cinc. Aguanta'm bé, que et donaré un pardalet. Els altres quatre, per a la meua Maria.

A mesura que ell anava baixant, pel seu pes i pels estirons que pegava, anava fent que la burra s'arrimara cada volta més al marge del bancal.